

[Marie Antoinette von Lowzow.]

ændrer det jo intet ved, hvad sådanne ansatte kan komme ud for.

Jeg er klar over — som jeg allerede har sagt —, at vi for de fleste kvindestillinger, som er oprettet indenfor værnene efter nyopbygningen af Danmarks forsvar — i hvert fald for søværnets vedkommende, hvor jeg er kendt med eksempler —, står overfor en ny art af arbejde for kvinderne, en specialtjeneste som meldetjeneste, operationsrumstjeneste, radiotelegrafi, radiotelefontelefoni, teleprint, radar og meget andet, herunder yderst ansvarsfuldt og betroet arbejde. Og denne erkendelse får mig til at bede den højtærede forsvarsminister om at tage det spørgsmål op til overvejelse, om tiden ikke er inde til at skabe lovmæssig baggrund for kvinders ansættelse under de forskellige værnsgrene som fast militært personel med en fastlagt grund- og specialuddannelse og en fortsat mulighed for gennem yderligere uddannelse indenfor det speciale, de er ansat i, at få avancementsmuligheder, der kan give dem en stilling og løn, der svarer til deres ansvar og indsats.

Et sådant personel vil formodentlig mest hensigtsmæssigt under hvert værn kunne underlægges et kvindeligt personalekontor svarende til, hvad tilfældet er for mandligt fast personel.

Ved en ordning som den skitserede — en slags math-ordning — vil man følge samme udvikling, som er foregået i udlandet, f. eks. i England og USA, og man vil kunne sikre værnene et virkelig dygtigt og meget nødvendigt personel, som det i stigende grad viser sig at der er brug for.

Rager: Ved finanslovforslagets første behandling i fjor tillod jeg mig at gøre nogle bemærkninger om loven om private pensionskasser, idet jeg fandt, at denne lov, således som forholdene har udviklet sig, på mange måder virkede imod sin hensigt. Disse udtalelser findes i folketingstidenden for i fjor sp. 828—30, og jeg skal fritage det høje ting for en gentagelse af dem.

Jeg adresserede dem ikke i fjor specielt til handelsministeren, men jeg havde ventet, at handelsministeren måske alligevel havde knyttet nogle bemærkninger til mine udtalelser. Da det ikke er sket, tillader jeg mig nu at sige, at de er adresseret til handelsministeren, og jeg håber, at handelsministeren, når han får ordet,

vil tage stilling til de af mig fremførte indvendinger mod den pågældende lov, således som den nu virker.

Derefter vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om afslutningen af forrige rigsdagsamling. Jeg tror, at de fleste medlemmer, når de tænker tilbage på de sidste dage i maj, føler det som et mareridt og er ganske klar over, at det, der fandt sted dengang, ikke er rigsdagen værdigt. Ikke mindst minder jeg om døgnnet den 28.—29. maj, da vi begyndte med møderne den 28. maj kl. 10 for at slutte dem den 29. maj kl. 3⁴⁵. Indenfor dette tidsrum holdtes der 6 møder, og det var ensbetydende med et ophold i salen på ialt 13¹/₂ time. Endvidere var de sager, der forhandlede og afgjordes, af ganske overordentlig stor betydning, men flere af dem var forberedt på det allerdårligste grundet på svigtende evne til ledelse af udvalgsarbejdet fra de regeringstilhængeres side, som havde ansvaret herfor. Jeg tænker særlig på udvalgene angående Marshallhjælpen.

Det ærede medlem hr. Himmelstrup, som var formand for det såkaldte rammeudvalg, indrømmede jo, at han havde ladet sig intimidere af finansministeren. Finansministeren ønskede, at dette arbejde skulle standses, og det ærede medlem hr. Himmelstrup, der selvfølgelig som formand for udvalget skulle varetage folketingets rettigheder overfor ministeren, gik i stedet for hen og rettede sig efter finansministerens ønske, finansministerens efter min mening forkerte indstilling, som gik ud på, at arbejdet i udvalget kunne sættes til side, når det passede ministeren. Jeg var ikke medlem af rammeudvalget og kan derfor ikke iøvrigt udtale mig om det arbejde, som udførtes der; jeg kan kun sige, at dette rammeudvalg, bremsset som det var af finansministeren og af en formand, der ikke forstod sin opgave, først blev færdigt i alleryderste termin; og de udvalg, som sad og havde med tilskuddenes fordeling at gøre indenfor de forskellige afdelinger, havde praktisk talt ingen mulighed for at føre virkelige forhandlinger. Det var lykkedes i det udvalg, der havde at gøre med fordelingen af midler til elektricitetsværker, telefonselskaber, frihavnen og flyveselskabet, at få en række af udenværkerne væk i forvejen ved nogle udvalgs møder, hvor man modtog deputationer o. s. v. Men da vi